1892-01-17

SENDER
Christine Mackie

RECIPIENT
Alhed Larsen

FACTS

Document type:
Letter

Language:
Da

Date explanation:
Datoen er skrevet øverst s. 1

General comment:
Ægteparret Rasmussen i Århus fik januar til marts 1892 betaling for at have Christine, f. Warberg, boende. Hun var gravid uden for ægteskabet og skulle gemmes.
Christine Mackie havde tidligere været i huset hos Zeuthen på gården Fogdaröd i Sverige samt hos Laub på Sludegård ved Nyborg.
Det vides ikke, hvad jordemoderen hed.

Sender info (seal, address, etc.):
Med blå pen er der på s. 1 skrevet "Aarhus". Af brevets indhold fremgår det også, at Christine Mackie, f. Warberg, var i Århus, da hun skrev brevet.

Mentioned people:
Ellen Agnete Amstrup
- Grauer
Henning Jensen
Frederik Laub
Mogens Lindhardt
Charles Rasmussen
- Rasmussen, Århus
Jenny Rasmussen, Aarhus
Ernst Zeuthen
Ingeborg Zeuthen
Johanne Zeuthen
Laura Zeuthen
Otto Zeuthen

Archive:
Kerteminde Egns- og Byhistoriske Arkiv, BB2699

Trykt udgave:
Nej

Provenance:

Gave til Østfyns Museer fra en efterkommer af Astrid Warberg

TRANSCRIPTION

[Med blå farveblyant:] Aarhus
[Med sort pen:] Søndag d 17/1 - 92.

Kære Alhed!

Bare et Par Ord i Aften om noget, som har opfyldt mig fuldstændig i Dag, næmlig Pastor Lindhardts Prædiken i Formiddags; det var for det første en dejlig Prædiken - fuldt ud menneskelig og sådan en Varme og Kraft, der var i den; men tænk, den største Del af den var direkte til mig! Noget var Ord til andet Svar på, hvad jeg havde skrevet i min Dagbog, bl.a. skrev jeg: "hans Prædiken var så almindelig, det var dens værste Fejl" og senere "Præsternes Tale er i Reglen så tåget at - o.s.v." Og så sagde han i Formiddag: " - eller er her inde en, som synes, at det, han hører, er så "almindeligt" og så "tåget" og så vrængede han lidt på de to Ord! - han hentydede også til min Betegnelse af mig selv som "falden Kvinde" og til noget, jeg skrev om Henning Jensen; og så sagde han hele Tiden "hvis her er en inde, som -" tænker eller mener sådan og sådan. Det var en ganske mærkelig Følelse at blive tiltalt så direkte mellem alle de mange Mennesker, synes du ikke, det må være det! Men han talte både kønt og klogt og varmt, så det var tillige en uendelig behagelig Følelse; i Aften skrev jeg et Par Linjer til Tak, mest for at han kunde vide, at jeg havde hørt det.
Der er fremmede i Aften, Fru R. vilde have haft mig med ind at spille halv tolv, men jeg takkede, kan du tænke. I Aftes var her også fremmede, jeg var tidlig i Seng på Grund af Ildebefindende, men da min Seng står for den meget utætte Dør, var der selvfølgelig ikke Tale om Ro, inden de stak af Kl. 1/2 1. Jeg håber, de i Aften trækker sig lidt tidligere tilbage, Charles er heldigvis i Seng i Aften, han leverede ellers en slem Spektakkel; de spiller om Penge, så de bliver for ivrige til at holde op i lidt ordentlig Tid.
Nu Godnat, min Skat, for denne Gang.
Forleden var Jordemoderen her, hun undersøgte mig ikke, "når Dr. Grauer har gjort det, kan De være ganske rolig" sagde hun. Hun mønstrede mig og mente, at om en Månedstid vilde Tiden være der til at slå Katten af Tønden (dette Udtryk brugte hun dog ikke) da hun hørte min Alder, sagde hun: "ok ja, det er jo kun et Nu" og fortalte om en Kone på samme Alder, som den Nat havde født første Gang og var færdig på fem Kvarter.
Mærkelig nok er jeg ikke det mindste angst nu, det er bestemt ikke så galt, som det tit gøres til. Tror du nok, du kan slippe [det følgende skrevet på tværs på side 4] fra Kbh. uden at det vækker Opsigt?? Det må det jo da ikke så gærne; det er mig ellers en meget stor Tilfredsstillelse at tænke på, at når jeg kommer til den slemme Skærsild, så kommer du også; også var

det morsomt,
at du kunde se min Pige (jeg siger al Tid "hun", når jeg taler om Ungen) og [et overstreget bogstav] mit Opholdssted. Hver evige Dag ser jeg klart Leons og mit tilkommende Ægteskab - det må næmlig blive aldeles som Rasmussens. Han ligner meget Leonard, rar og godmodig uden Lige, blød og bøjelig som Vox men - eller rettere altså - komplet uden Karakter, svag som et Barn. Hun har mere Karakter - men er slet ingen Kæmpe i den Retning - og hun lægger over Ørene på ham, så Guderne må sig forbarme, hun finder en Tilffredsstillelse i at modsige ham i det uendelige i små betydningsløse Ting, aldeles som jeg nu har set, at jeg også er begyndt med Leonard, det er somme Tider trist at se og høre på, jeg har ondt af det for Rasmussen, det skikkelige Skrog). Ved du hvad jeg meget tit tænker på i denne Tid, i min Skæbne, de sidste År er der så klart og tydeligt et Forsyns Vilje at se! Jeg var f. Ex. da jeg skulde til Zeuthens, lad os begynde der - så sommerfugleagtig og tankeløs, som et Menneskebarn vel kunde være, men Grunden var alligevel sådan, at der var Betingelser for noget godt; så vilde Forsynet at få Alvor ind i mig, og jeg begyndte "Livets Skole" med alle de Genvordigheder, jeg havde på Fogdarød: for det første Opdagelsen af, at jeg var for lille for min Opgave - alene det må du tro er noget som er skikket til at give Alvor - og for det andet mine Omgivelsers Hårdhed og Kulde. Men det var ikke nok, jeg skulde have have lidt af en anden Konfekt. Så kom Året på Sludegård, det, som jeg regner for mit Livs lykkeligste og bedste; der påvirkedes jeg af Alvoren på en anden Måde igen: jeg så den for mig hver Dag; jeg så ham med sit store Savn og sine moderløse Børn og - sin stærke Sjæl og urokkelige Tro; når jeg var i Stand til ar se og tænke så skulde man da sandelig tro, at jeg der havde fået Øje på at: "vi sendtes hid .... ej til Lyst og Leg!" Men det var stadig ikke nok - så let var jeg endnu, så samvittighdesløs mod mig selv og andre, at jeg i et Øjebliks Rus kunde binde mig til et Menneske, som jeg ikke elskede - i mit inderste blev det klart for mig, at jeg ikke gjorde det og at jeg kunde binde ham fastere og fastere til mig. Men så måtte der tages ordentlig fat, jeg blev til det, jeg nu er. På samme Tid mistede Leonard mig for bestandig; han fik den hårde ["hårde" er understreget med blå farveblyant, og med samme redskab er der indsat et udråbstegn efter ordet] Straf for sine mange Usselheder og blev netop der igennem Redskab til at gøre mig til noget bedre - ligesom jeg måske er bleven Redskabet til at gøre ham bedre. Det er underligt at se tilbage på alt dette, er det ikke Styrelse, så er der da ingen i det hele taget - og det tror jeg nu, der er. Man kan måske sige, at "Forsynet" måtte jo i Forvejen vide, at der skulde noget så radikalt til for at få mig kureret, men dertil vil jeg sige, at Vorherre er

Menneskekender og vidste, at sådan én må dannes lidt efter lidt - ellers bliver man slet ikke dannet, men bare kuet. [Resten af brevet mangler].

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE
NY CARLSBERGFONDET

Aarhus Søndag d. 11/1 - 12.

Kære Alhed!

Bare et Par Ord i Aften om noget, som har opfyldt mig fuldstændig i Dag, nemlig Pastor Lundhards Prædiken i Formiddags; det var for det første en dejlig Prædiken - fuldt af menneskelig og sådan en Varme og Kraft der var i den; men tænk, den største Del af den var direkte til mig! Noget var Ord til andet Svar på, hvad jeg havde skrevet i min Dagbog; bl.a. skrev jeg: „hans Prædiken var så almindelig, det var dens største Fejl og senere „Præsternes Tale er i Reglen så lågstat - o.s.v." Og så sagde han i Formiddag: „- eller er her inde en, som synes, at det, han hører, er så „almindelig" og så „lågt" og så vrangede han lidt på de to Ord! - han henkastede også fil min Betegnelse af mig selv som „falden Kvinde" og

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE
NY CARLSBERGFONDET

til noget, jeg skrev om Henning Jensen;
og så sagde han hele Tiden „hvis her
er en inde, som" tænker eller mener
sådan og sådan. Det var en ganske
mærkværdig Følelse at blive tiltalt så
direkte mellem alle de mange Men-
nesker, synes du ikke, det må være det!
Men han talte både Kønt og klogt
og varmt, så det var tillige en uendelig
behagelig Følelse; i Aften skrev jeg et
Par Linjer til Tak, mest for at han
kunde vide, at jeg havde høvt det.
Der er fremmede i Aften, Bru R. vilde
have haft mig med ind at spille halv
tolv, men jeg takkede, kan du tænke.
I Aftes var her også fremmede, jeg
var tidlig i Seng på Grund af Ilde-
befindende, men da min Seng står
for den meget utætte Dør, var der
selvfølgelig ikke Tale om Ro, inden
de stak af Kl. ½1. Jeg håber, de i
Aften trækker sig lidt tidligre tilbage,
Charles er heldigvis i Seng, i Aften, han
leverede ellers en slem Spektakkel, de
spiller om Tenge, så de bliver for ivrige
til at holde og i lidt ordentlig Tid.
Nu Godnat, min Skat, for denne Gang.
Forleden var Jordemoderen her, hun
undersøgte mig ikke, når Dr. Grauer har
gjort det, kan. De være ganske rolig sagde
hun. Hun mønstrede mig og mente,
at om en Måneds Tid vilde Tiden være
der til at slå Katten af Tønden (dette
Udtryk brugte hun dog ikke) da hun
høvte min Alder, sagde hun: „ok ja,
det er jo kun et Nu" og forbalte om
en Kone på samme Alder, som den
Nat havde født første Gang og var
færdig på fem Kvarter. Mærkelig
nok er jeg ikke det mindste angst
nu, det er bestemt ikke så galt, som
det tit göres til. Tror du nok, du kan slip-

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE
NY CARLSBERGFONDET

fe fra Alt. uden at det vakker Opsigt?? Det må det jo da ikke så gerne, det er mig ellers en meget stor Tilfredsstillelse at tænke på, at når jeg kommer til den stemme Præstet så kommer det oppe, også var det morsomt, at de kunde se min Tegn, jeg tager al Ved min ind i Taler om Øjnene og mit Ansigt. Hver evige Dag ser jeg klart derud og mit fikserende Øjeskab – det må nødvendig blive aldeles som Rasmussens. Han tegner meget Leonard, nar og gadedreng, taen Tiger, Hoved og Bøjle som Dox men – eller rettere altså – fremplet under karakter, strap, som et Barn. Men han er mere Karakter – men er det ingen Fare i denne Retning – og min Tagning over Øjene på ham, så Øjenene må jo forbanne, han finder en Tilfredsstillelse i at undvige ham i det mindste i min Betydningsløse Ting, aldeles som jeg har det at jeg også er begyndt med Leonard, det er sommer Sager bliat at se og lige på jeg har ond af det For Radmussen det skikkelig: Strap, Ved du hvad jeg meget det tænker på i denne Tid, i min Natte Ja vidst er en den så klart og tydelig et forsynes Ville at se! I var f. ex. da jeg skulde til Lunchen, lad os begynde der – så kommer fugleagtig og tankeløs som et Menneskebarn vel kunde være, men Øjnene var alligevel sådan, at det var Betingelsen for meget godt; så ulde Forsynet se at få Alvor ind i mig, og jeg begynte „Dixto Ponte" med alle de Sværvg-leder, jeg havde på Fingrene: for det første Ondskaben af, at jeg var for lille for min Opgave – men det må det vel det som en skikket til at gøre Alvor – og for det meget mine Omgivelsers Fjendtlighed og Ikke. Men det var ikke nok, jeg skulde have lidt af en anden Konflikt. Så kom det på Fredsgård, det, som jeg vejer for mit hele Lykkelighed og Ikke. Den påvirkedes jeg af Algoren på en anden Måde igen: jeg så den for mig hver dag: jeg så ham med sit store Sovs og dine mundbyde Øjne og – sin stærke Sjæl og uroskelig Tro, når jeg var i Stand til at se op tænke på skulde man da vandet. Tro, at jeg der havde fået Øje på at: „i zeen tes hia .... ej til Kyst og Leg!" Men det var ofadi ikke nok – så det var jeg mener, så sammittighedsløs mod mig selv og andre, at jeg i et Øjeblik piss Kunde bunde mit til et Menneske, som jeg ikke elskede – i mit inderst det klart for mig, at jeg ikke gjorde det og at jeg kunde bunde ham pastere og pastere til mig. Men så måtte der Stages ordentlig for jeg blev til det jeg nu er. Så samme Sit mindre Leonard mig for Tosland; han fik den kære Graf for sine mange Uskelheder og blev usøgt der igennem Redskab til at gøre mig til noget bedre – ligesom jeg måske er blevet Redskabet til at gøre ham bedre. Det er underligt at se tilbage på alt dette, at det ikke afprøve, så er der da mere i det hele sagt – og det tror jeg nu der er. Man kan måske sige det „forsynet" måtte jo i forvejen vider at der skulde noget så radikalt til for at få mig kørert, men der vil jeg sige, at Ørkerne er Menneskehunder og vidst, at sådan Ede med rammes lur efter lick – ellers bliver man slet ikke dannet, men sure kuld.

BB2699